

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **Ing. S.S.**, bytom Z., zastúpeného **JUDr. M.H.**, *advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie v B.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-142/PK-2007 zo dňa 26. novembra 2007 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/17/2008-55 zo dňa 11. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/17/2008-55 zo dňa 11. februára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“), č. p.: SLV-142/PK-2007 zo dňa 26. novembra 2007, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz MV SR č. X. zo dňa 27. júla 2007, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/, a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., v tom čase platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe v celom rozsahu vyhovel, dôvodiac tým, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd v treťom odseku na strane 4 napadnutého rozsudku konštatuje, že žaloba je dôvodná, a napriek tomu ju zamietol.

Namietal, že správny orgán vydal rozhodnutie po uplynutí lehoty stanovenej zákonom. Krajský súd podľa žalobcu nesprávne vyvodil z nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) č. 52 zo dňa 11. decembra 2003, že subjektívna lehota začína

plynúť odo dňa, kedy sa o dôvodoch na prepustenie policajta dozvedel Minister vnútra SR, v pôsobnosti ktorého je personálna právomoc na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Krajský súd poukázal tiež na ustanovenie § 3 zákona, kde je pre rozhodovanie v personálnych otázkach použitá „legislatívna skratka“ nadriadený. Žalobca má za to, že personálna právomoc Ministra vnútra SR je vo vzťahu ku všetkým policajtom daná iba pre prípad prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. V iných prípadoch však zveruje iným nadriadeným policajtom personálnu a disciplinárnu právomoc práve nariadenie č. 52 zo dňa 11. decembra 2003. V prípade, že by konanie žalobcu malo byť posúdené ako menej závažné porušenie služobnej disciplíny a riešené iným disciplinárnym postihom, začala by lehota na uloženie disciplinárneho opatrenia plynúť nepochybne dňom, kedy sa priamy nadriadený žalobcu o jeho konaní dozvedel. Pre prípad žalobcovho prepustenia zo služobného pomeru však má byť začiatok plynutia lehoty určený iným termínom. To je neprípustné a narušuje to právnu istotu policajtov. Uvedol, že svojím postupom tiež krajský súd pripisuje nariadeniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 52 zo dňa 11. decembra 2003 všeobecne právnu záväznosť a v konečnom dôsledku ho stavia nad samotný zákon. Pritom v samotnom personálnom rozkaze a rozhodnutí o rozklade sa uvádza termín, kedy sa nadriadený dozvedel o tom, že žalobca uložil zadržané peniaze v plechovej skrini. Poznamenal, že už tu sa pracuje s pojmom nadriadený, pritom ani zákon č. 73/1998 Z.z., a ani samotné napadnuté rozhodnutia nerozlišujú termín nadriadený a nadriadený s personálnou právomocou. Krajský súd podľa názoru žalobcu použil neprípustný extenzívny výklad pojmu nadriadený vo svojom rozsudku.

Podľa žalobcu krajský súd taktiež nesprávne vyhodnotil beh objektívnej ročnej prekluzívnej lehoty, kedy je možné policajta postihnúť najvyšším trestom – prepustením zo služobného pomeru. Žalobca uviedol, že Minister vnútra SR videl porušenie služobnej prisahy a služobnej disciplíny žalobcu v tom, že svojím konaním umožnil zneužitie zadržaných finančných prostriedkov tým, že ich nevložil na účet príslušnej prokuratúry, ale držal ich v plechovej skrini vo svojej kancelárii, a tak došlo k porušeniu čl. 68 ods. 1 nariadenia MV SR č. 111/2005. Uvedol, že finančné prostriedky uložil do plechovej skrini dňa 09. novembra 2004, čo je podľa žalobcu nepochybne preukázané. V tom čase nariadenie MV SR č. 111/2005 nebolo v platnosti, a tak nebolo možné tento interný predpis na posúdenie jeho konania použiť. Tvrdenie, že k umožneniu zneužitia finančných prostriedkov došlo až tým, že boli skutočne niekým odcudzené z plechovej skrine, považuje žalobca za logický nezmysel. Ak malo dôjsť k umožneniu zneužitia zadržaných peňazí uložením v plechovej skrini, došlo k nemu už pri samotnom uložení, nie až pri krádeži. Krajský súd však podľa

žalobcu vôbec nezohľadnil ním predložené výpovede iných vyšetrovateľov z rovnakého úradu, v ktorom pracoval, podľa ktorých bolo toto konanie bežne zaužívané a prokuratúra odmietala prijímať peniaze zadržané pri domových prehliadkach pri podozrivých do svojej opatery.

To sa týkalo aj iných vecí, napr. zbraní. Ako je mu známe, za rovnaké konanie iných vyšetrovateľov, ktoré potvrdili svojimi výpoveďami aj v trestnom konaní, nebol nikto z nich disciplinárne potrestaný, len voči žalobcovi boli vyvedené tie najprísnejšie postihy.

Ďalej uviedol, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou, že v návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru bol uvedený iný dôvod, ako tomu bolo v samotnom personálnom rozkaze a rozhodnutí o rozklade.

Poukazoval na to, že podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. musí byť policajtovi daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, navrhopovať dôkazy a obhajovať sa. Zmenou dôvodov prepustenia zo služobného pomeru bola táto možnosť žalobcovi odňatá. Záver krajského súdu, že neodvedenie finančných prostriedkov na príslušný účet prokuratúry bol jedným z dôvodov, ktoré vytvorili predpoklad pre príslušný dôvod, podľa žalobcu neobstojí. Formálny postup nadriadených pri prepustení zo služobného pomeru bol nedostatočný a nevytvára reálny predpoklad pre riadnu obhajobu policajta proti návrhu na prepustenie zo služobného pomeru. Tento nedostatok je sám o sebe natoľko závažný, že zakladá nezákonnosť rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

Namietal tiež, že krajský súd neprihliadol na doterajšie kladné hodnotenia policajta, ale jedným odsekom v odôvodnení rozsudku sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že svedomité plnenie služobných povinností je jednou zo základných povinností každého policajta, pričom protiprávnosť žalobcovho konania nemôže byť ospravedlňovaná doterajšími kladnými hodnoteniami.

Taktiež poukázal na nedostatočné vyporiadanie sa krajského súdu s nedostatočným odôvodnením personálneho rozkazu č. X. zo dňa 27. júla 2007 v otázke, ponechania žalobcu v služobnom pomere, ktoré by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru sa obmedzil na prosté konštatovanie a všeobecné frázy. Tento nedostatok neodstránilo ani rozhodnutie o rozklade č. p.: SLV-142/PK-2007. Krajský súd však tieto skutočnosti tiež riadne nezhodnotil a rovnako sa obmedzil na nič nehovoriaci jeden odsek v odôvodnení napadnutého rozsudku. Podľa žalobcu z personálneho rozkazu MV SR, rozhodnutia o rozklade a ani rozsudku krajského súdu stále nie je zrejmé, aké dôležité záujmy štátnej služby by boli ohrozené ponechaním žalobcu v štátnej službe. Nie je ani zrejmé, ako (akým spôsobom) by boli tieto záujmy

ohrozené. V prípade, že táto otázka nie je objasnená, nemožno uzavrieť, že by bola pri rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru splnená aj druhá podmienka pre prepustenie, ktorá musí byť kumulatívne splnená v súlade s § 192 ods. 1 písm. e/zákona č. 73/1998 Z.z.

Podľa žalobcu krajský súd bol povinný skúmať napadnuté rozhodnutia (personálny rozkaz MV SR a rozhodnutie o rozklade) v celom ich kontexte a posúdiť ich zákonnosť z hľadiska dodržania všetkých zákonných predpokladov stanovených zákonov. Mal sa teda zaoberať nie len skutkovým stavom, ale dodržiavaním predpísaných formálnych náležitostí napadnutých rozhodnutí. Mal za to, že pri rozhodovaní bude krajský súd vychádzať z personálneho spisu MV SR, ktorý sa dotýka žalobcu, preto právny zástupca žalobcu k žalobe neprikladal ani napadnuté rozhodnutia. Pri spisovaní žaloby právny zástupca žalobcu vychádzal z fotokópií (nižšej kvality) personálneho rozkazu a rozhodnutia o rozklade. Až pri posudzovaní podmienok pre podanie tohto odvolania si od žalobcu vyžiadal originály týchto rozhodnutí, ktoré mu boli doručené. A tu zistili, že na žiadnom z týchto, natoľko závažných rozhodnutí, nie je vlastnoručný podpis ministra vnútra SR. To je v priamom rozpore s § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom od 26.07.2007 do 31.12.2007. Personálny rozkaz bol vydaný dňa 27. júla 2007, riadil sa teda týmto znením zákona. Z personálneho rozkazu č. X. zo dňa 27. júla 2007, ktorý bol žalobcovi doručený vyplýva, že sa jedná o akýsi výtlačok č. 10, ktorý je podľa ručnej poznámky určený pre mjr. Ing. S.S. Nedostatok podpisu na rozhodnutiach je natoľko závažným formálnym nedostatkom, že rozhodnutia nie sú platné. Žalobca si túto skutočnosť po prevzatí rozhodnutí ani neuvedomil, až na moje upozornenie po predložení originálov. Tieto skutočnosti mal krajský súd skúmať bez ohľadu na to, či boli uvedené v žalobe, alebo neboli. Splnenie formálnych náležitostí rozhodnutí je základným predpokladom ich platnosti. Z uvedených dôvodov opatril kvalitnejšie fotokópie personálneho rozkazu č. X. zo dňa 27. júla 2007 a rozhodnutia č. p.: SLV-142/PK-2007 zo dňa 26. novembra 2007 a zaslal ich Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v prílohe tohto odvolania. V prípade, že bude nariadené pojednávanie vo veci odvolania, môže Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložiť „originály“ doručené žalobcovi.

Na základe z hora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k 1S/17/2008-55 zo dňa 11. februára 2010 v celom rozsahu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Alternatívne navrhol, aby jeho zrušenie v celom rozsahu podľa § 221 ods. 1 OSP a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd pojednávanie vo veci odvolania nenariadil, keď takýto postup nie je v rozpore s verejným záujmom a súčasne k tomu neboli splnené zákonné podmienky (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. X., zo dňa 27. júla 2007, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru z dôvodu, že nevykonával riadne štátnu službu, počas ktorej si neplnil svedomite úlohy uložené mu § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 171/1993 o Policajnom zbore SR v znení neskorších predpisov, § 201 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 301/2005 Z. z.. Trestný poriadok a nariadením nadriadeného (čl. 68 ods. 1, 2 a 12 N MV SR č. 111/2005), čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to tým, že ako

zodpovedný starší vyšetrovateľ špecialista svojim zvlášť hrubým nezodpovedným protiprávnym postupom umožnil zneužitie finančných prostriedkov značnej hodnoty, vydaných a odňatých pri domových prehliadkach pre účely trestného konania. Svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu majetku.

Úlohou Najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 31. decembra 2007) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak, 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, kde poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v treťom odseku na strane 4 napadnutého rozsudku konštatuje, že žaloba je dôvodná a napriek tomu ju zamietol uvádza, že chyba v písaní pri opise rozsudku bola opravným uznesením č. k. 1S/17/2008-82 zo dňa 09. apríla 2010 krajským súdom opravená podľa § 164 vete prvej OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Vzhľadom na dôvody odvolania žalobcu, hlavným predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z pohľadu posúdenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o prepustení policajta podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2007.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 (t. č. ods. 5) o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Z ustanovenia § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. nesporne vyplýva, že rozhodovacia právomoc vo veciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. patrí ministrovi vnútra. Minister vnútra je preto v danej veci „nadriadeným“, nakoľko jedine v jeho právomoci je žalobcu zo služobného pomeru prepustiť. V zmysle doteraz ustálenej judikatúry - právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 7Sž/152/00, 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, 6Sž/13/01, 6Sž/127/03 - až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministrovi vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.

Podľa obsahu pripojeného spisového materiálu dôvod prepustenia žalobcu jeho bezprostredný nadriadený zistil 12. júna 2007, a preto, ak minister vnútra rozhodol dňa 27. júla 2007 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie vydal v zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehote, pričom v tejto lehote, rozhodnutie aj bolo žalobcovi doručené (08.08.2007).

Najvyšší súd poukazuje i na to, že v danej veci rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané a doručené v zákonom stanovenej subjektívnej lehote aj pri rozšírenom výklade pojmu „nadriadený“ v ustanovení § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 (t. č. ods. 5), ktorý výklad zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vo veci sp. zn. 8Sžo/163/2009.

Poukaz žalobcu, že žalovaný musel zistiť, že finančné prostriedky neboli odvedené na účet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 12. februára 2007 nie je správny. Ako vyplýva z administratívneho spisu, kontrola sporných spisov žalobcu sa robila pre jeho nečinnosť vo vyšetrovacích spisoch.

Pokiaľ ide o plynutie zákonom stanovenej jednoročnej objektívnej lehoty na prijatie rozhodnutia o žalobcovom prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., Najvyšší súd v zhode s právnym názorom krajského súdu a žalovaného má za to, že táto skutočnosť nastala až dňom 12. júna 2007, teda k naplneniu dôvodu prepustenia došlo až zistením, že finančné prostriedky sa nenachádzajú v skrini. Aj z tvrdenia žalobcu vyplýva, že finančné prostriedky naposledy videl v plnej sume v skrini dňa 31. mája 2007, kedy ju uzamkol, zapečatil a odvtedy v skrini nebol. K naplneniu dôvodu prepustenia došlo až odcudzením finančných prostriedkov, lebo až týmto okamihom žalobca umožnil zneužitie finančných prostriedkov, keďže ich v rozpore s internými predpismi mal uložené v skrini. Neodovzdaním finančných prostriedkov prokuratúre ešte nenaplnil znaky prepustenia, keďže finančné prostriedky ešte mohol vrátiť oprávneným osobám, prípadne prokuratúre.

K ostatným námietkam žalobcu uvedených v odvolacom návrhu sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí č. k. 1S/17/2008-55 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobcu vo vzťahu k preskúmvanej veci za právne irelevantné. Aj pokiaľ ide o námietku žalobcu uvedenú v odvolaní, že v návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru bol uvedený iný dôvod, ako tomu bolo v samotnom personálnom rozkaze a rozhodnutí o rozklad, táto námietka nemá oporu v obsahu administratívneho spisu.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 31. decembra 2007), pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány úsudok o obsahu a rozsahu neurčitého právneho pojmu „porušení služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom” vyložili správne a dostatočne konfrontujúc tento so skutkovými zisteniami konkrétneho prípadu a správne

usúdili, že konanie žalobcu spočívajúce v porušení služobnej prísahy dosiahlo takej intenzity, že naplňa zákonný znak zvlášť hrubého porušenia.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z.z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávného výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková